

единъ кръгълъ желѣзенъ шлемъ, Александъръ — копие, а Добромиръ — бодове за чизми. Технитарътъ ги изпроводи до улицата съ високи славословия. Следъ това тѣ влѣзоха у майсторъ Драгомѣжъ. Дребничкиятъ куцъ златаръ се разсипа да отваря сандѣчета съ скѣпа кожа и да имъ показва всичкитѣ си съкровища. Князетѣ избраха кръстъ отъ ковано сребро за майка си, бисеренъ пръстенъ за царица Целгуба и тънка златна верижка за малката си братовчедка Мария. Добромиръ дълго гледа едни гранатени обеци, но не посмѣ да ги вземе.

— За майка ти ли сѣ? — попита Йоанъ, следъ това изведнажъ низко му пошѣпна: — ако паритѣ не ти достигатъ, съ колко да ти услужа?

Добромиръ се изчерви и не отговори нищо. Князетѣ го изгледаха и тихо се усмихнаха. Знаеха, че младиятъ имъ приятелъ на драго сърдце би ги подарилъ на Белотовата дъщеря, но не сиѣеше...

Въ това време се бѣ събрала огромна навалица, която чакаше съ нетърпение да види Асѣновитѣ синове. Момцитѣ съ мъжа се изтрѣгнаха отъ възторга на тѣлпата и побързаха да се спасятъ въ тихия покой на една малка странична уличка.

Трѣгнаха надолу изъ махалата, въ която живѣеха по-заможнитѣ търговци, технитари и държавни служители. Кѣшитѣ сякашъ бѣха съвсемъ праздни, каточе цѣлиятъ градъ се бѣ събралъ само изъ многолюднитѣ пазарни улици. Тукъ-таме само по нѣкоя любопитна глава бързо надникваше отъ нѣкое прозорче и пакъ така бързо изчезваше. Нѣколко деца играеха въ праха съ едно рошаво куче.

— Нощесъ нали ще дойдете на службата? — попита Добромиръ.

— Разбира се, — каза Йоанъ. — И чичо ще бѣде също... — внезапно той млѣкна и се ослуша. Дигна глава нагоре.

Отъ отворения прозорецъ на единъ чардакъ се лѣеше хубавъ соченъ женски гласъ: